

мо отъ послѣдователността на сичкитѣ имъ дѣйствія.“

Когато Менторъ се разговаряше тѣй съ Телѣмааха, тѣ съзрѣхъ единъ Феакскый корабъ който бѣ са сирѣлъ на единъ малкъ и пустъ островъ обиколень отъ страшни канары. Въ сщцото време вѣтъртъ бѣ престанжль и найусладителнытъ даже Зефиры са виждахъ че удържатъ своето духанье; морето са виждаше гладко ккато огледало; платната овиснжлы не можахъ да движжтъ вече кораба, усилията на гребцытъ, вече уморены, непомагахъ нищо; станж прочее нуждно да пристанжтъ на този островъ, който бѣше повече една урва нежели зема годна за чловѣческо живѣлице. Въ друго помаалко тихо време опасно бы было да са доближи до него.

Феакійцытъ, които чакахъ благопріятенъ вѣтъръ, виждахъ са не помалко отъ Салентинцытъ нетърпљивы да продължаватъ плаваньето си. Телѣмахъ пристжшва къмъ тѣхъ по стръмното крайморіе, и распытва първыя чловѣкъ когото срѣшнж да ли е видѣль Одисея, итакійскыя царъ въ дома на царя Алкиноя.

Този къмъ когото той случайно са обрнж съ пытаньето си не бѣше Феакіецъ: той бѣ единъ чужденецъ непознатъ, който имаше видъ величественъ но ширскърбенъ и навѣсенъ. Той са виждаше замыслентъ и едва чу изъ найнапредъ пытаньето на Телѣмаха; но найподиръ му отговори: „Не сте излъганы, Одиссей са прие отъ царя Алкиноя, като въ мѣсто дѣто Юпитеръ са чести, и дѣто гостепріемството са извършва на дѣло; но той вече не е тамъ; той замнж за Итака, ако зумилостивенытъ богове му допуснжтъ найподиръ за да послужи на своитѣ домашны богове.“

Едва този чужденецъ изрече печално тѣзи думы и са впуснж къмъ единъ малкъ гжеть лѣсъ на върха на една урва, отъ дѣто нажалено гледаше на морето, като отбѣгваше чловѣцытъ, които виждаше, и са виждаше прискърбенъ защото неможаше да си трѣгне..

Телѣмахъ го гледаше безъ да мигне, и колкото повече го гледаше толкози повече му са чудяше и мнаше. „Този непознатъ чловѣкъ думаше той на Ментора, ми отговори като чловѣкъ който едва чува що му говоржтъ, и е изпълненъ отъ огорченія. Азъ осѣщамъ съжелвніе къмъ злочестытъ отъ какъ съмъ и азъ та-